

JUSTITSMINISTERIET

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K
DK Danmark

Dato: 30. november 2020
Kontor: Straffulbyrdelseskontoret
Sagsbeh: Patrick Kofod Holm
Sagsnr.: 2020-0030-3636
Dok.: 1651889

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 767 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 27. januar 2020. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karina Lorentzen Dehnhardt (SF).

Nick Hækkerup

/

Mette Kjølby Miller-Harris

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

T +45 7226 8400
F +45 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 767 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg:

”Vil ministeren redegøre for, hvordan økonomien til sundhed i kriminalforsorgen er skruet sammen, herunder hvilke ydelser kriminalforsorgen skal betale for til regionerne. Vil ministeren ligeledes redegøre for, hvorfor kriminalforsorgen betaler for ydelser, der normalt er "gratis" for enhver borger, som har brug for det?”

Svar:

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Direktoratet for Kriminalforsorgen, der har oplyst følgende:

”Det kan indledningsvist oplyses, at indsatte efter straffuldbyrdeslovens § 45 og varetægtsbekendtgørelsens § 31 har ret til lægebehandling og anden sundhedsmæssig bistand.

Formålet med bestemmelserne er at sikre samme kvalitet i den sundhedsmæssige betjening, som tilkommer andre borgere. Det betyder blandt andet, at hospitalsindlæggelse som udgangspunkt sker på almindelige sygehuse i overensstemmelse med sundhedsloven.

Kriminalforsorgen beskæftiger, aflønner og tilkøber dog også selv sundhedsfagligt personale, for eksempel læger og sygeplejersker, med henblik på at understøtte, at der kan løses en række sundhedsfaglige opgaver relateret til de indsatte. Tilkøb af sundhedsfaglige ydelser omfatter blandt andet indkøb af sundhedsfagligt personale hos private vikarbureauer.

I en del af fængslerne er der indrettet sygeafdelinger, hvor indsatte med lettere sygdomme, som ikke kræver sygehusbehandling, kan placeres. Den sundhedsmæssige betjening af indsatte i arresthusene varetages typisk af privatpraktiserende læger. Endvidere er der i Vestre Fængsel indrettet en sygeafdeling, som dels er sygeafdeling for Københavns Fængsler og dels modtager indsatte fra andre dele af kriminalforsorgen til behandling. Udgifterne hertil afholdes af kriminalforsorgen.

Kriminalforsorgen betaler udgifterne for den sundhedsbehandling, der finder sted i kriminalforsorgens institutioner. Kriminalforsorgen skal derimod ikke betale regionerne for levering af sundhedsydelser.

Det er kriminalforsorgens vurdering, at det af både praktiske og sikkerhedsmæssige årsager er hensigtsmæssigt, at det er muligt at håndtere et minimum af sundhedsfaglige opgaver i fængsler og arresthuse. Et ophør hermed må forventes at øge brugen af

det almindelige sundhedssystem og således enten øge behovet for transport af de indsatte til og fra sundhedsbehandling eller øge behovet for tilsyn fra vagtlæger mv. på kriminalforsorgens institutioner.”

Justitsministeriet har endvidere til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Sundheds- og Ældreministeriet, der har oplyst følgende:

”Alle personer, der er folkeregistrerede med bopæl i det Centrale Personregister (CPR), har ret til sundhedslovens ydelser. Personer, som ikke er folkeregistrerede med bopæl i CPR, har adgang til akut sygehusbehandling, der ydes i tilfælde af ulykke, pludseligt opstået sygdom og fødsel eller forværring af kronisk sygdom m.v. Derudover ydes der sygehusbehandling, når det under de foreliggende omstændigheder ikke skønnes rimeligt at henvise personen til behandling i hjemlandet, herunder Færøerne og Grønland, eller personen ikke tåler at blive flyttet til et sygehus i hjemlandet. Bestemmelsen omfatter efter fast fortolkning fortsat sygehusbehandling ud over det akutte stadie.

Personer, der er optaget i anstalter og arresthuse under Kriminalforsorgen, og hvor opholdet skønnes at ville vare 3 måneder eller mere, har ikke adgang til praksissektorens ydelser og tilskud til lægemidler efter sundhedsloven, hvis der under opholdet i de nævnte institutioner er draget omsorg for de pågældendes ydelser.

Personer, der er sygesikrede i et EU/EØS-land eller Schweiz og som har et EU-sygesikringskort, har adgang til sundhedslovens ydelser, der bliver nødvendige under midlertidigt ophold i Danmark.

Der opkræves betaling for akut og fortsat sygehusbehandling, som personer uden bopæl i Danmark modtager under midlertidigt ophold her i landet, og behandlingen ydes kun i undtagelsestilfælde vederlagsfrit. Betalingen opkræves dog under forudsætning af, at ingen akut syge eller tilskadekomne personer skal kunne nægtes behandling i det offentlige sundhedsvæsen med henvisning til krav om betaling. Behandlingen kan ydes vederlagsfrit, når det under de foreliggende omstændigheder skønnes rimeligt.”

Justitsministeriet skal meget beklage den sene besvarelse af spørgsmålet.